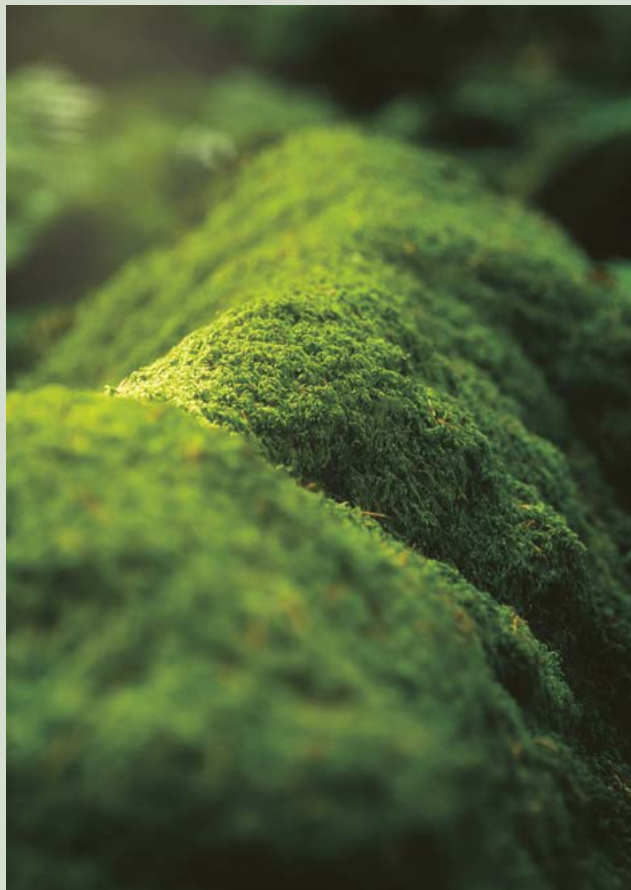

PARTIZANŲ DAINOS

ATRINKTA UGNIAVIJO

samtanos

Merkinė
2026 m. rugpjūčio 16 d.

„Vis skambėjo dainos posmai, pildami
gaudulingą skausmą į kiekvieno sielą ir
versdami nenoromis susimąstyti.“

Juozas Lukša-Daumantas
(1921-1951)
„Partizanai“

Miške prie laužo Vanagai sėdėjo

Miške prie laužo Vanagai sėdėjo,
Liūdną dainelę traukė pamažu,
Ir tylus aidas taip gražiai skambėjo,
Kurio klausytis buvo taip žavu.

Laužo šviesoje veidai surimtėja,
Į šalis blaškos deganti liepsna,
O mintys skraido apie gimtą šalį,
Kur jųjų laukia tėviškės dukra.

Skriski dainele, apie brolius seses,
Apie gimtuosius sodžių namelius,
Apie motulę laukiančią prie kelio,
Ir mergužėlės mėlynas akis.

Laužas jau gęsta ir naktis artėja,
Gana dainuoti broliai Vanagai,
Ruoškimės žygin laikas jau atėjo,
Nes naktužėlė mūsų motina.

Mes partizanai kovų nepabūgę,
Nešame laisvę ant savo pečių,
Ir tegul priešas mūsų nebaugina,
Nes mes nebijom alkanų gaujų.

Apie meilę šiandien nekalbėsime

Apie meilę šiandien nekalbėsime,
Šiandien verda darbas ir kova.
Žmogus žmogaus maudosi kraujuose.
Kovoj Tėvynė Lietuva.

Tau mergaite, kur žadėjau meilę,
Ir lankiau daržely su daina,
Pasakysiu, nors man tavęs gaila,
Pasilik ir lauk manęs viena.
Neiki gryčion, vakaro sulaukus,
Aš ateisiu pievų takeliu.
Ten kur vėjai tau suglostys plaukus
Ir sakys, kad aš tave myliu.

Kada kelsis laisve apginkluota,
Mūs brangi Tėvynė Lietuva,
Kviesim brolius į didžiausią puotą...
O dabar į mišką su daina.

Daržely gėlelės sužydėjo

Daržely gėlelės sužydėjo. [2 k.]

Eisiu į darželį pas savo mergelę, pasikalbėsiu. [2 k.]

O ji man atsakė, - Nemyliu tavęs. [2 k.]

Eisiu į karužę, eisiu į karužę, užsirašysiu. [2 k.]

Išduos man mundyrių žalios spalvos. [2 k.]

Kad visi matytų, iš tolo pažintų, kad iš Lietuvos. [2 k.]

Išduos man kepurę geltonų šliakų. [2 k.]

Kad mane matytų, iš tolo pažintų, priešai Lietuvos. [2 k.]

Išduos man šautuvą su šoviniais. [2 k.]

Šimtų dešimt kuškų, šimtų dešimt kuškų priešam Lietuvos! [2 k.]

Partizanai mišku eina

Partizanai mišku eina
Ir tyliai niūniuoja dainą:
– Ei, lietuvi, ar žinai,
Eina broliai vanagai.

Mes Tėvynę atvaduosim,
Vėl žydės gėlės laukuose.
Kai išvysime priešus
Vėl sugrįšim į namus.

Kai Tėvynę priešas smaugia,
Bolševikų žvėrys staugia, –
Mūs ginklai tolei žvangės,
Keršto kraujas kol atvės.

Plieno gretas surikiuosim,
Linksmą dainą uždainuosim,
Eisim vyrai ir vaikai –
Bėgs tie dvasios ubagai.

Ar sninga, lyja naktį, dieną

Ar sninga, lyja naktį, dieną,
Ar šalčiai kausto mus,
Žinau aš ginklo rūšį vieną -
Kiekvienas čia ramus.

Mes partizanai vyrs į vyrą,
Mes viešpačiai miškų.
Ar dainos skamba, švinas byra,
Visuomet mums ramu.

Į pergalę ryžtingai žengiam,
Širdis pilna garbės.
Aplink granatom apsispendę,
Ranka nesudrebės.

Tėvynės meilė aiškiai spindi
Akyse ir veiduos,
Ir žemės jie tėvų nei sprindžio,
Niekam neatiduos.

Maža tėvynė, bet galinga
Iš praeities laikų,
Bet vyrų jai narsių nestinga
Didvyrių – karžygių.

Ir gyveno jaunas partizanas

Ir gyveno jaunas partizanas,
Jis valdovas Lietuvos miškų.
Per girias – per žalias.
Šiandieną čia – rytoj jau ten,
Per girias, žalias, žalias girias.

Cit, neverki, jauna mergužėle,
Aš iš miško greitai sugrįšiu.
Per girias – per žalias.
Šiandieną čia – rytoj jau ten,
Per girias, žalias, žalias girias.

O jei grįšiu jaunas nepražuvęs,
Aš tave, gražuole, paimsiu.
Per girias – per žalias.
Šiandieną čia – rytoj jau ten,
Per girias, žalias, žalias girias.

Ir gyvensim mes tada laimingai
Bus laisva Tėvynė Lietuva.
Per girias – per žalias.
Šiandieną čia – rytoj jau ten,
Per girias, žalias, žalias girias.

„Šiame miško plote augo nedidelės baltosios samanos, kurias paprastai žmonės kaip papuošimą deda tarp dvigubų langų. Jų savybė yra ta, kad dieną, saulutei kepinant, jos pasidaro sausutėlės ir užmintos sutrupa į dulkes. Praėjusio žmogaus pėdsakas pasilieka ilgiausią laiką. Jei ta pačia vieta praeinama keletą kartų, lieka aiškiausias takas. Naktį šios baltosios samanos atsigauna. Jos tada tampa minkštutėlės kaip pūkas. Net ir užmintos koja, jos tuoj pat atsitiesia, ir nebelieka jokio ženklo. Kaip tik šioji samanų savybė mums ir buvo svarbiausia.“

Adolfas Ramanauskas – Vanagas
(1918 – 1957)
„Daugel krito sūnų... Partizanų gretose“

Mes Lietuvos kareivėliai

Mes Lietuvos kareivėliai
Niekad nedejuojam -
Visad linksmi, visad smagūs
Daineles dainuojam.

Priedainis: [2 k.]

Marš, marš, kareivėliai,
Marš į kovą, dobilėliai,
Į priešą pirmyn,
Pirmyn, pirmyn, pirmyn

Lietus lyja, darganota
Ar giedri dienele -
Kareivėliams viskas tinka
Skamba mūs dainelė.

Mergužėlės mumis gerbia
Gėlelėm dabina,
Mielai lydi gailiai liūdi,
Gražiai pavadina.

Mes Tėvynę karštai mylim -
Žygius dovanojam,
Jokių priešų mes nebijom -
Drąsiai atakuojam.

Priedainis: [2 k.]

Marš, marš, kareivėli,
Marš į kovą, dobilėli,
Į priešą pirmyn
Pirmyn, pirmyn, pirmyn...
Žygdarbin pirmyn

Laisva būki, Lietuvėle,
Budėsim nesnausim,
Jei į laisvę kas kėsinsis -
Žygdarbiais sudrausim!

Priedainis: [2 k.]

Marš, marš, kareivėli,
Marš į kovą, dobilėli,
Į priešą pirmyn
Pirmyn, pirmyn, pirmyn...
Žygdarbin pirmyn

Bolševikai tegul žino

Bolševikai tegu žino,
Kad dar kartą žygis bus.
Iš miškų ir iš beržynų
Vyrai jiems paruoš kapus.

Velnius buvo juos išnešęs,
Bet sugrįžo alkani.
Neprašytas – mums ne svečias –
Pavaišinsim mirtimi.

Ir sustos prie vyro vyras,
Vėl trispalvė plevėsuos.
Ką lyg šiol globojo girios –
Tie stos ginti Lietuvos.

Kils kaip žiedas dobilėlio
Mūs brangi tėvų šalis.
Vėl bus laisvas artojėlis,
Vėl gyvenimas atgims.

Už kiekvieną kraujo lašą
Bolševikai užmokės.
Tegul savo saulę neša
Jie į Azijos gelmes.

O kas ty joja, dulkes kyloja

O kas ty joja, dulkes kyloja
Placiuoju vieškeleliu –
Ar lenkų pulkas, ar rusų tuntas,
Ar vokiečiai žygiuoja?
Nei lenkų pulkas, nei rusų tuntas,
Nei vokiečiai žygiuoja.

Tai mūsų broliai, mūsų dobilėliai,
Viešuoju keliu joja.
O ką jie neša, aukštai iškėlę,
Ką jie ty mumiem rodo?
Ar tai grėblalį, ar tai dalgelį,
Ar šmaikštų botagėlį?

Nei tai grėblalį, Tai ne dalgelį,
Ne šmaikštų botagėlį,
Aukštai iškėlę tai vėlevėlį
Nešdami mumiem rodo.

Viršum geltona, per vidur žalia,
O apacion raudona:
Gelsva nuog pieskų, žalia nuog pievų,
Rausva nuog lelijėlių!

Penkioliką gruodžio

Penkioliką gruodžio,
Ankstųjį rytelį,
Būriai partizanų
Traukė į miestelį.

Per kalnus, per sniegą
Traukė jie Merkinėn
Už žudomus brolius,
Už laisvę Tėvynės.
-Valio! - suskambėjo,
- Merkinė jau mūsų! -
Narsus dzūkų vadas
Vanagas sušuko.

Ten Seirijų Siaubas
Kovėsi prie tilto.
Bolševikams - rusams
Stiprų smūgį kirto.

Veidus apšviesdama
Saulė vos tekėjo,
Putinas ir Siaubas
Krauju apsiliojo.

Sniegas raudonavo,
Kulkosvaidžiai ūžė,
Šautuvai tratėjo
Ir priešas palūžo.

Ir liepsnos liežuviai
Padangę nudažė,
“Istrebokų” lizdas
Vidur miesto degė.

Nemune, upeli,
Mūsų upių tėve,
Pabudink sūnelius,
Kurie miega sniege.
Tu juos pavadinki,
Tyliai užliūliuoki,
Meiliai glamonėdams
Jiems dainas dainuoki.

Jie kovoje krito
Kaip tikri didvyriai
Už Lietuvą brangią,
Už laisvę tėvynės.

MERKINĖS MŪSIS.

Pankolinkto grūdėlio
Ankstai ryteli
Štrial partizanų
Traukė miesteli.

Per kalnus, per sniegus
Traukė jie Merkinėn,
Už Sudomus brolius,
Už laisvę Tėvynės.

Sėirij, Siaubas narsiai
Kovėd prie tilto,
Sėirėvėn rūgų
Daugel kovoj krito.

"Valio!" suskasbėjo.
"Merkinė jau mūšy!"
Karsus drėkų vadas
Vanagas sušuko.

Veidus apšviesdam
Saulė vos takejo,
Putinas ir Siaubas
Kraujų apsiliejo.

Sniegas raudonavo,
Kulkosvaigėiai ūšė,
Sautuvai tratojo
Ir priešas pailšo.

Ir liepanos liežuviai
Padangę nudažė,
Istrebojų lizdas
Viduį miesto dege.

Momunė upeli,
Mūšy upių tėve,
Pabūdik suneliūs,
Kurie guli sniege.

Tu juos pavadinki,
Tyliai šilidžiukai,
Meilčiai glamonėdams
Jiems dainas dainuoki.

Jie kovojė krito
Kaip tikri didvyriai,
Už Lietuvą brangią,
Už laisvę tėvynės.

Melodija kaip: "Vai, kaip mums gėrėgi jėdberė žirgeli...!"

Senovės dienų organizatorius

Senovės dienas iš dalies finansuoja

Partneriai

Informacinis partneris

